

KAPITOLA PRVNÍ

Osamělý mravenec-dělník v bledém jarním slunci nervózně pelášil po větvi mladého modřínu kamsi nahoru. Byl drobný, trochu podvyživený a zákoutí a štěrbinu v kůře stromu zkoumal tak naléhavě, jako by měl kdovíjak závažný úkol a na takovou odpovědnost nebyl zvyklý. Křehké krásy pučícího jara, patrné v chvějící se zeleni a ve stříbřité záři všude kolem, si ani nevšiml. Sám k té proměně patřil; jeho energie byla součástí veškerenstva – tak už to na světě chodí.

Běžel zrovna po výčnělku hluboké pukliny, která mu zjevně připadala zvlášť zajímavá, když se najednou zarazil. Zůstal stát s přední nožkou

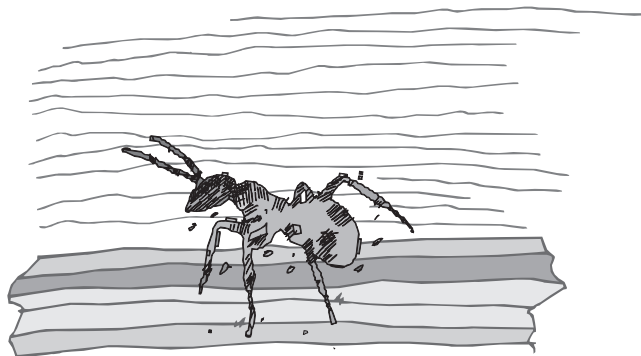
ztuhlou ve vzduchu a tykadélky mával neklidně sem a tam. Ano, bylo to tu zas! Citlivými čichovými orgány na tykadlech zachytil slaboučký závan nezvyklého, rušivého pachu, který přinášel rozpustilý větřík. Mravenec nehybně stál, jen se mu chvěly konečky tykadel. Pak lehce škulbl hlavou, protože signály, jež ho přiměly k soustředění, zachytily i další smysly: z lesního podrostu hluboko pod stromem vycházely jemné vibrace a okolní zvuky se nepatrně změnily. Mravenec v obavách zamžoural dolů, k malému pahorku zarostlému trávou, který byl jeho domovem a stál kousek od kraje lesa, u břehu úzké říčky. Slabým zrakem rozpoznal jen neurčitý obrys vyvýšeniny na pozadí stříbřitě blyštivého a vířícího proudu vody – pokud mohl soudit, nic v nepořádku tam nebylo. S napětím vyčkával, jako by věděl, že příčina jeho obav se za okamžik sama objeví.

Když k tomu došlo, stalo se to s děsivou razancí. Signály rázem desetinásobně zesílily – jako by jejich původci hodili opatrnost za hlavu a už se nesnažili skrývat svou totožnost. Země se otřásala dusotem běžících nohou, vzduch prorážely poryvy přesládlého pachu, stébla trávy se chvěla pod nárazy silných těl. Drobný mravenec znovu zamžoural dolů, k okraji lesního podrostu, z něž vyrážela jedna vlna obrovských nazrklých mravenců-vojáků za druhou. Prudkou rychlostí se převalili přes travnatou pláň k vyvýšenině a těch několik dělníků,

kteří jim stáli v cestě, s bezcitnou lehkostí rozdrtili. Když dopochodovali k mraveništi, převalili se přes ně a nemilosrdně pronikli dovnitř. Malé společenství nemělo šanci. Všechno skončilo dřív, než se slunce nad hlavou mravenčího pozorovatele přelilo z jedné větvičky modřínu na druhou. Rudá horda, už klidná a uspokojená, beze spěchu vyklidila zpusťšený pahorek, postupně mizela zpátky v lese a nesla s sebou vítěznou kořist. Nezůstala po ní ani jedna patrná stopa, snad kromě přetrvávajícího nezvyklého pachu a několika nešťastných, obnažených mrtvolek rozesetých mezi stébly trávy.

Náhodný pozůstalý, ochromený a vyvedený z míry, nehnul ani brvou, dokud Pán hvězd velkými křídly nezakryl tvář dne, nepřinesl útěchu a místo neukonejšil a nepřikryl pláštěm tmy. Pak se mravenec pomalu, jako zmámený, sebral a slezl ze stromu. Na chvíli zaváhal u své základny a pak se k tomu, co zbylo z jeho domova, otočil zády a vydal se podél břehu řeky.

KAPITOLA DRUHÁ

Přišla zima a přinesla s sebou i podivné tajemství otupělého Dlouhého spánku - vlastně polospánku, ve kterém se mysl vznášela jako u vytržení, osvobozená od napůl bezvládného těla, do dříve netušených říší a dimenzí. S Dlouhým spánkem pak přišly sny - ještě intenzivnější než sny přicházející během obvyklého odpočinku. Setkával se s nimi, jako by věděl, že jim nemůže uniknout, poddával se jejich objetí a svou mladou duši na dlouhé, zmrzlé měsíce odevzdával jejich vrtochům. Tentokrát měly pořád stejnou podobu. Šplhal. Šplhal po obrovském kopci. Nevěděl proč, a přece musel dojít až nahoru. Bojácně a nejistě se přidržoval mračící se skály,

překonával tyčící se sráz a vzdoroval závratné výšce - až roztřesený a vyčerpaný konečně dosáhl vrcholu. Nad hlavou mu pluly mraky a pod nohama spatřil maličkou rovinu.

Udýchaně zvolal do větru: „Přišel jsem. Dorazil jsem. Jsem tady!“

Dle jeho očekávání zazněl z mraků Hlas: „Vidím tě.“

Zvolal tedy znovu: „Co si přeješ? Proč jsem přišel? Jaké je mé poslání?“

A Hlas odpověděl: „Jaké je tvé poslání? Ty chceš znát své poslání?“

„Ano!“ zakřičel. „Jaké je mé poslání?“

Mraky nad ním se zčeřily a zvířily a z jejich hlubin zašavelil Hlas: „Budeš bloudit světem a shledáš, že je plný tajemství; budeš se lopotit a shledáš, že dřina nemá konce; střetneš se s nepřáteli a shledáš, že nejsou těmi, za koho jsi je měl; budeš se smát s přáteli a shledáš, že pláčou; vydáš se na cestu a nikdy nedojdeš tam, kam jsi chtěl; budeš hledat klid a budou tě čekat jen další skutky. A pak konečně, až budeš konat největší ze všech skutků, snad najdeš své poslání.“

Mraky se valily dál a Hlas utichl. Sen se vytratil - ovšem jen na chvíli.

